

BOOM
MAGAZINE

Innehåll

Editors note

sida 3

Vems röst får höras?

sida 4-5

Frida Vega Salomonsson

sida 6-11

Ville bara känna mig fri

sida 12-17

Jon Aagaard Andersson

sida 18-19

This is robot love

sida 20-27

Det här händer i Stockholm

sida 28-29

Medverkande

sida 30

Nästa nummer

sida 31

Editors note

Överallt möts vi av det. Det ligger som en hinna över vårt dagliga liv och går inte att få bort. Det finns på tunnelbanan, hemma, i skolan, på jobbet ja vart vi än rör oss. Jag pratar förstås om patriarkatet och främst dess strukturer. Patriarkatet är inget som går att ta på, att slänga bort eller att bortse ifrån. Det tar form av spydiga kommentarer, nedlåtande blickar och framförallt - i tidningar och i media.

// *Amanda Karlsson,
Chefredaktör*

BOOM Magazine är ett ljus i det mörker som inte ens syns trots dessa vintertider. Mellan dessa sidor kan du läsa om hur en hanterar jobbiga situationer, lära dig mer om hur det faktiskt fungerar och kanske till och med engagera dig.

Men framförallt, det du håller i din hand är en tidning som är långt ifrån likadan som de flesta andra. Du håller i BOOM, en explosion av pepp

Vems röst får höras?

Hur långt har feminismen egentligen kommit på hundra år? Det är en lång tid som gått och lika lång tid kommer behövas. Det finns en viss mall, en slags schablonfigur som en måste passa in i för att få synas och höras i vårt samhälle. Det är ett krav för att få göra sin röst hörd, det är ett omöjligt krav för många. Det handlar helt enkelt om vilket kön du har, vart du kommer ifrån, vad du heter, ja helt enkelt vem du är.

Det finns de som får dessa privilegier tildelade redan vid födseln. De som aldrig behöver oroa sig för att bli förminskade, tystade, förlöjligade eller höra "men lilla gumman". Det är av någon anledning även dessa personer som blir mest provocerade och arga när en person som saknar dessa privilegier kommer, tar plats och gör sin röst hörd. Det är dessa personer som påstår att feminismen har gått för långt och att det "bara är en trend, en fas". Frågan är då hur det bara kan vara en trend

när de feministiska tankarna funnits i vår värld i flera hundra år. Suffragetterna som kämpade för rösträtt var precis lika mycket feminister som Gudrun Schyman. Och visst har vi kommit en lång väg från suffragetternas feminism.

Det är inte längre en norm för kvinnan att stanna hemma, hon blir inte längre presenterad som sin mans fru utan är nu en egen person. Kvinnan kan nu ha en egen karriär, bestämma över sitt eget liv och inte behöva rätta sig efter vad hennes man tycker. Trots dessa enorma framsteg har vi fortfarande en lång väg att gå. Löneskillnaderna för lika arbete mellan kvinnor och män fortsätter att öka. Överallt gör sig patriarkatet påmint, som kvinna i dagens samhälle kommer en inte undan hur en än försöker. Vi lever i struktur där mannen fortfarande kan ta makten över en kvinnas kropp och liv utan ett ens behöva bry sig om konsekvenserna. Överallt lever kvinnor i destruktiva förhållanden, våldtäkter sker dagligen

(ofta i nära relationer) och som kvinna finns det oftast inte mycket en kan göra.

Det är inte helt ovanligt att få höra "men män är också utsatta, vart är vår kamp?". Saken är den att er såkallade kamp är inte jämförbar på något plan. Det finns bevisat rent statistiskt att kvinnor är den största utsatta gruppen inom våld i nära relationer, våldtäkt och sexualbrott. Det är även bevisat att i 98% av de fall som anmäls (mörkertalet är enormt) så är det män som ligger bakom dåden. Och hur ska en kvinna våga sätta ner foten, anmäla och säga ifrån när det inte finns någon trygghetsplats att fly till? När våldet sker i hennes eget hem, av hennes egen partner? Kanske är det fadern till hennes barn? Så hon stannar kvar i det destruktiva förhållandet för sin egen och sina barns skull. Kvinnan ska aldrig beskyllas.

Det är en rent av dödlig maktstruktur vi lever i, och det är få som vågar prata om det. Men det måste pratas om. Vi måste ta bort tabut kring det. Prata med era nära och kära, väck uppmärksamhet, våga be om hjälp. För ni passar in, era röster spelar roll. Ni är viktiga. och era ord spela

Av: Amanda Karlsson

Frida Vega Salomonsson

Frida Vega Salmonsson är blott 21 år gammal men har redan en hel del imponerande saker att skriva på sitt CV. Bland annat så bloggar hon på bon.se och frilansar som fotograf. För att få en djupare inblick i vem hon är och vad hon gör om dagarna så träffade BOOM henne en väldigt kall oktoberkväll på Café Pascal vid Odenplan i Stockholm (även känt som Fridas stammiscafé).

Hur startade ditt intresse för fotografering?

Det började i mellanstadiet, på den tiden höll jag på med kaninhoppning väldigt..dedikerat och intensivt haha. Alla coola tjejer hade en systemkamera så jag önskade mig en i julklapp. Först fick jag ingen för det var för dyrt men sedan köptes en till hela familjen. Det var en Nikon D40. Sen kom bilddagboken i samma tid som jag slutade med kaninhoppningen. Så eftersom bilddagboken båda hade med foto att göra så avlöste de varandra. Köpte sedan en ny kamera och på den vägen är det. Kaninhoppning made me do it haha

Om du inte hade sysslat med just foto, vad hade du gjort då?

Fortsatt med kaninhoppningen kanske? Nej, men jag höll på med musik i högstadiet, hade ett band

som spelade en gång i Sol-lentuna Centrum, highlight of our music career. Något annat kreativt kanske, ett annat visuellt medium som kanske film eller bara något med bild. Grafisk design kanske?

Har du någon gång känt att du haft en fotografering som verkligen inte har gått bra?

Ja åh ja, jättemånga. Det är någonting jag tänker jättemycket på, brukar prata med folk om det när jag pratar om foto, Det som kanske bättre ringar in en fotograf om den är bra eller dålig är inte deras bästa bilder, för alla kan ha tur och ta en jävligt bra bild. Om ljuset är perfekt, personen är fett snygg och bekväm, en själv är på bra humör så bara lyckas man få den där perfekta bilden. Det som verkligen mäter hur bra en är, är hur dåliga ens sämsta bilder är. Det som är viktigast för mig är att min sämsta nivå är så pass bra att den ändå är okej. Om jag fotar nu och det blir bottenbilder så ska det fortfarande gå att fixa.

Föredrar du analoga bilder eller digitalt? Vad tycker du är mest intressant och roligast?

Digitalt, jag fotar ju bara digitalt. Några analoga, så svårt att jobba med. Väldigt dyrt och kräver extremt mycket yrkesskick-

lighet. Kunnig i de tekniska bitarna. Står där och fotar och hade fel inställningar på kameran så går det inte att använda.

Vad är det viktigaste för dig när du ska ta en bra bild och fotar för någon annan?

Ljuset spelar jättestor roll. Även att planera typ "vart ska jag ta den här bilden, hur faller ljuset här, vad är det för typ av ljus". Första när en börjar planera bilden är frågan "vart ska vi vara?". Det ska vara en känsla i bilden, också pretentiöst haha, Tycker det är fint med ljus och luftigt. Gillar även ett djup i bilden, kanske något framför eller bakom motivet, så det inte är helt platt.

Har du någon gång tagit en så pass dålig bild att du känt att "nä det här går inte att använda"?

Ja det är klart, nu händer det ju mer och mer sällan eftersom jag blir mer bekväm, mer bekväm med att försöka skapa förutsättningar. I början kanske en inte vågar pusha så mycket utan tänker mer "ja det blir bra att du står där" fast egentligen känner man på sig att det skulle vara bättre om personen stod där borta. Ju mer bekväm en blir och ju mer en vågar bossa desto bättre förutsättningar kan en själv skapa.

Hur stor del av ditt liv är fotograferandet och fotografi?

Det känns så pretentiöst att säga, men det är en jättestor del, jag fotar hela tiden. Har nästan alltid med mig kameran, annars med mobilen, det blir nästan maniskt. Om man ser något vill man ta en bild på det, annars blir det ett sorts kli. Blir som en tjackpundare "var är kameran!" Det är som ett sätt att leva nästan, jag träffar en kompis, fotar, sen fikar vi. Jag äter frukost, fotar, sen äter. Det blir som integrerat i allt en gör.

Har du några speciella förebilder eller fotografer som du alltid på ett sätt återkommer till för att få inspiration?

Typ inte, jag är inte skolad eller har inte koll på fotografi. Jag har ingen koll på några fotografer överhuvudtaget. Det är nog inte en enskild fotograf utan mer flödet av allt man ser. Det kan vara pinterest, instagram eller bloggar. Utan man ser något och tänker "ja det där var rätt nice hur har dom gjort där".

Fotograf:

Frida Vega Salomonsson

"Feminism kan ju vara som ett sorts verktyg, om en tänker i vardagen"

Har du gått någon form av fotoutbildning och blivit "skolad"?

Det räknas väl kanske inte som att bli skolad men jag hoppade på foto A i gymnasiet, men hoppade av efter två veckor. Det var det tråkigaste jag hade gjort i hela mitt liv. Man kommer dit och har ändå en viss grundförståelse, ändå gjort en del grejer. Man får inte använda sin egen kamera utan måste använda skolans, som tar in typ Nikon D40, man känner sig väldigt begränsad om en måste fota med en sämre kamera än vad man är van vid. Det är nog ändå bra att ha viss grundkunskap, jag kan ju liksom inte prata foto, jag kan inga termer.

Hur tycker du feminism behövs i vardagen?

Feminism kan ju vara som ett sorts verktyg, om en tänker i vardagen. En kan då grundläggande ideér och kan förstå och sätta ord på vissa händelser. Ofta till exempel när en är yngre innan en fått ett feministiskt uppvaknande så kan det vara att någonting händer eller något en hör så blir det en konstig känsla i magen av att någonting inte är okej.

Typ som på dagis när en kille slog en och fröknarna sa att han "bara var kär i dig"

Ja precis, det är ett jättebra exempel. Det känns inte okej, men man har liksom inte verktyg att förstå varför det inte känns okej eller vad man kan göra åt det. Så på så sätt tycker jag att det kan fylla en jättestor funktion. Hjälpa en själv att se samband, strukturer och varför man känner som man gör i vissa situationer och varför den situationen ens uppstår. Hur det kom sig att pojken slog en från början och varför fröken reagerade på det sättet. Då var en för liten för att förstå men jag tror nu är det lättare att se och förstå varför och hur.

Vad är feminism för dig och vad betyder det för dig?

Jag tror det har betytt ganska mycket, och då kopplat till det vi pratade om innan. Att få svar och kunna sätta ord på många saker man tänker på. Det är trygghet, och när man sedan märker något som inte känns okej så känns det inte som man är ensam. När det sedan händer så känns det som en ensaka händelse, och en kan bli ledsen men det kan vara en trygghet att veta att det inte bara beror på mig.

Det är kopplat till saker som händer överallt, och den personen som sa det här eller gjorde det här på grund av det här och såhär har det sett ut historiskt. Det hjälper en att koppla

till känslor och sånt. Det är ett sammanhang och det kan en sen vara en trygghet också, en trygghet gentemot andra och om man har kompisar som då också deifinierar sig som feminister. Man har en gemensam syn på hur saker är och hur det borde vara.

Det kan också vara en jobbig grej, att när en väl har fått det här feministiska uppvaknandet att en inte kan bortse från allt då. Typ som "den där personen sa det men jag orkar verkligen inte säga emot eller göra något". Det kan bli en oskön situation och man tänker typ "I didn't ask for this". Man kan känna sig ganska ensam också om man är ensam i en grupp där de andra kanske, inte delar de värderingarna eller har haft den typen av uppvaknande.

Jag har ändå blivit ganska bortskämd, jag har inte haft så mycket motstånd. Jag gick på Södra Latin, som är en väldigt speciell skola. Det kanske inte jag har förstått förrän i efterhand men det är som en sorts frizon. Alla lärare och elever har så tydliga värderingar och åsikter om just det här. Om du inte är feminist på södra latin tycker folk att du är lite konstig, obehaglig och vill inte vara med dig.

Det här uppvaknandet som du pratar om, när kom det?

Asså det var inte som att en feministängel kom ner och sa Hallelujah utan det var mer flera grejer. En av de första grejerna var väl när en började förstå det här med "tjej och kill" kläder på låg- och mellanstadiet. Då köpte jag ofta grejer på killavdelningen och det var också så här en cool grej. Alltså, det blev coolt när jag gjorde det men det hade ju inte varit coolt om en kille hade kommit i ballerinakjol. Så det var nog det första när jag började förstå att de här kläderna är gjorda för mig och de här är gjorda för killarna i min klass.

Sen har jag ett väldigt starkt minne ifrån högstadiet, i kanske sexan eller sjuan. Precis i början av puberteten och killarna pratar väldigt mycket om snoppar och runka på skoltid. Vi kunde sitta i grupper och killarna pratar om hur mycket dom runkar medan tjejerna sitter där och ba "tihi hihi". Så var det en tjej i min parallellklass, som under ett av de här tillfällena sa jättehögt "ah men tjejer hur gör ni när ni pullar, jag använder tre fingrar" och alla blev helt ställda. Så awkward stämning verkligen. Då märkte man verkligen hur konstigt det blev när en tjej satt och sa exakt samma sak som killarna hade sagt och skrönat om jättelänge. Hon

hade sitt feministiska uppvaknande väldigt tidigt och pratade mycket om feminism, hon hade väldigt radikalfeministiska åsikter tidigt innan en annan ens kunde skilja på moderaterna och socialdemokraterna.

Det var väl först på Södra Latin som jag faktiskt började använda ordet feminist och feminism. Det är väl tidiga saker som det där med kläderna, att en har ifrågasatt när någon gjort fel och handlat rent feministiskt utan att använda sig av just begreppen bara för att en inte visste om dem. Men det var på gymnasiet som jag började lära mig begreppen och dom sakerna.

Det finns ju även de som påstår att feminismen har gått för långt, pratar om radikalfeminister och säger att den är överdriven. Hur tycker du en ska bemöta sånt?

Det är ju jättesvårt, tror Gudrun Schyman har något bra om det där. Just att jämställdhet har gått för långt, det handlar ju om att det ska vara jämnt och kan liksom inte gå för långt. Det blir grammatiskt fel. Det kan ju inte bli för mycket jämnt. Det är ju liksom jättekonstigt. Om en ändå säger att det har gått för långt så finns det ett litet häfte som heter "En lathund för jämställdhet". Det från statliga statistikbyrån som har satt ihop en liten pdf, eller ja,

det är en liten bok. Men den finns på nätet så det är bara att söka. Så om någon säger "öh det är fett jämställt det har gått för långt" så kan en svara "okej, du litar inte på mig så då kan vi kolla på det istället. I den där pdf:en finns det statistik om allt. Det räcker ju bara att gå in på dom här områdena, kolla och sen se att det inte är jämställt. Om man efter det säger att det är jämställt då handlar det ju om att man inte kan processa kunskap.

Alltså feminism och jämställdhet är ju verkligen inte en åsikt, det blir så fel när någon säger "ja du får respektera min åsikt". Jag kan liksom respektera din åsikt om du gillar banan eller päron men inte när det handlar om kunskap om mänskliga rättigheter. Jag kan inte respektera att du är rasist, jag kan inte respektera om du säger "förintelsen hände aldrig. Jag som människa kan inte respektera att du tror dig veta det här. Man kan bli förbannad och avgöra om det är värt på att lägga tid på att upplysa den här personen om det här. Och bara för att en är feminist behöver en inte vara en 24/7 volontär för rörelsen.

Ville bara känna mig fri

Foto: Amanda Karlsson

Modell: Sofia Karlsson

Jon Aagaard Andersson

Vissa påstår att rasismen och transfobin inte existerar i dagens Sverige 2014. Men vet du vad det är som inte existerar, egentligen? En mångfald i Sveriges offentliga kulturvärld.

Förstår ni min lycka när jag upptäckte Laleh? Timbuktu? Nino Mick? Silvana Imam? Beatrice Eli? Athena Farrokhzad? Förstår ni min olycka när jag började förstå hur ovanligt det är med sådana fantastiska förebilder inom den queera och antirassistiska världen?

Att leva i detta samhälle som icke-vit, icke-cis och icke-hetero är svårt. Att leva i detta samhälle som rasifierad, icke-binär transperson och med en oklar sexualitet är som att slå sig själv med en stekpanna upprepande gånger. Ungefär.

Jag skriver för överlevnad, jag skriver för att jag måste. Mina ord är både mina dödsvapen och skyddsänglar. Ibland tar det emot att skriva dem. Jag skriver inte för att åstadkomma något, men om jag gör det är det ett plus. Om mina ord kan få någon annan att hitta sina egna ord, om min röst kan få någon annan att hitta sin egen röst, då är det tillräckligt för att få mig att fortsätta.

När vita tårar regnar ned på oss som syra mot vår rasifierade hud, när transfobin mördar mina syskon varenda dag, när människoliv blir statistik och när hopplösheten gräver sig fram ur garderoben. Då har jag solidariteten att falla tillbaks mot. När jag inte orkar så orkar Nino Mick, när Nino inte orkar så orkar Silvana Imam, när ingen av oss längre orkar så har vi ändå en plattform att falla tillbaks mot.

En plattform byggd av medmännisklighet. För att leva i detta samhälle som icke-vit, icke-cis och icke-hetero är rent ut sagt förjävligt. Och jag skriver för överlevnad. Mina karaktärer blir mina hjältar, min poetry slam blir min dragkraft och mina ord är både dödsvapen och skyddsänglar.

Var kommer du ifrån, egentligen? **Motgång.** Är du kille eller tjej? **Bakslag.** Hur trivs du i Sverige? **Nederlag.**

Förstår ni, egentligen? jag är uppfuckade konstruktioner jag är aldrig normen, aldrig idealet jag är atomer och joner, bara en av miljoner osynliggjorda jag är könsförrädaren du inte visste fanns,

jag är bara någon, något, en livsåskådning, en fas,

något som gått knas

jag är den oändliga ångesten,

jag är den sociala

störningen,

jag är triggervarningen

jag är minoriteten,

jag är majoriteten,

jag är fan

oövervinnligheten

jag är olikheter,

konstigheter,

jag är yttrandefriheter

jag är ditt hot mot demokratin

jag är den du delar upp efter kön, ras och sexualitet,

jag är stolthet, dumhet, falskhet,

jag är brännhet och radioaktivitet

jag är den som är den, för att jag vill vara hen som är hen och jag slocknar fan aldrig

This is robot love

foto: Amanda Karlsson modell: Carin Lindquist

Det här händer i Stockholm

Konst

14 februari - 17 maj -
Louise Buorgeois Moderna
na museét

21 februari - 22 mars - Ca-
jsa Von Zeipel Millesgår-
den

28 februari - 18 mars -
Frauke Bohge Galleri Hera

Musik

26 mars - Beatrice Eli (de-
baser medis)

27 mars - Say Lou Lou
(debaser medis)

15 april - Tove Lo (debaser
medis)

25 april - Love Antell (de-
baser medis)

Foto

16-18 april - PhotoMarket
fotomässa på fotografiska

10 april - 31 maj - Vee
Speers, utställning fo-
tografiska

foto: Vee Speers

Medverkande

**Amanda
Karlsson**

Carin Lindquist

Sofia Karlsson

**Jon Aagaard
Andersson**

Nästa nummer

**Exklusiv
intervju
Moa Sydorw
Designer**

**Bakom linsen
med Alma
Vestlund**